Áåç êîíòðîëþ “çàéö³” íàõàá³þòü

Із 20 червня на Львівській залізниці розпочався третій місячник з підвищення доходності від перевезень у приміському сполученні. У черговий рейд на полювання за “зайцями” разом із керівництвом служби приміських пасажирських перевезень вирушив і кореспондент “Львівського залізничника”.

Біля турнікетів на приміському вокзалі незадовго до відправлення потягів скупчуються люди. Пасажири справно проходять через турнікетну систему. Принаймні за годину нашого спостереження вони, звернувши увагу на присутність журналістів, не намагалися “довести” свого “права” на безкоштовний проїзд. Але, як виявилося, таке позитивне враження про культуру та дисциплінованість пасажирів було передчасним...

З горловин станції у цей час не переривався ще один пасажиропотік – ті, хто обійшов через колії чи перестрибнув через паркан, теж поспішали на потяг. Щоправда, квиток придбати “забули”. Один інтелігентний пан спробував “подолати” паркан, однак зауваживши журналістів та знімальну групу, одразу передумав. Натомість, кількох хлопців спалахи камер не налякали. Не стала на заваді їм і купа піску, яку насипали безпосередньо перед парканом у зв'язку з ремонтними роботами на вулиці Городоцькій. Навпроти цього місця люди через колії теж поспішали на електрички, навіть не помічаючи таблички “Службовий прохід” та знака про небезпеку і заборону ходити залізничними коліями.

Начальник служби приміських пасажирських перевезень Василь Довганюк наголосив, що обходячи колії у недозволених місцях, аби уникнути контролю, пасажири часто забувають, що залізниця – зона підвищеної небезпеки. Економія кількох гривень може спричинити трагічні випадки.

Інша проблема – це пасажири, які купують квитки лише до І зони, а їдуть значно далі. Апелювати до їхнього сумління – марно.

– Що може зробити, наприклад, дівчина-провідник, коли їй грубо відповідатиме кремезний чоловік? Пасажири не розуміють, що енергоносії, паливо дорожчають. Водночас покращення умов проїзду, оновлення інтер'єрів вокзалів, ремонт та придбання нового рухомого

складу потребують чималих коштів, які повинні надходити від перевезень, – розповів Василь Довганюк.

У електричці Львів-Мостиська людно та гамірно. Ревізори починають перевіряти проїзні документи. Більшість пасажирів – із квитками, дехто купує їх безпосередньо у потязі. Щоправда, серед пасажирів чимало тих, хто “свою” станцію, проїзд до якої оплатив, уже проїхав.

– Чому взяли квиток до Зимної Води, якщо їдете до Городка? – запитують ревізори. У відповідь – уже звична фраза: “Не маю більше грошей”. Одна жінка голосно нарікає на власну заробітну плату, мовляв, не вистачає грошей, тому купує дешевший квиток, щоб лише пройти через турнікети. Чоловік середнього віку зауважує, що такі квитки купує більшість.

Ситуації із квитками до першої зони не були поодинокі. Ревізори вимагали доплатити за проїзд, зазначаючи пасажирам, що, якби відразу взяли квиток до потрібної станції, він коштував би дешевше. Однак навіть після вимог пасажири доплачували неохоче. Услід ревізорам чулися обурені крики та нецензурна лексика.

За словами заступника начальника служби приміських пасажирських перевезень Олега Мізюнова, протягом першого півріччя це вже третій місячник. “Такі акції хоч трохи дисциплінуватимуть пасажирів. На залізниці й так нижчий тариф на перевезення, в порівнянні з маршрутними таксі. Приватні перевізники протягом останніх двох місяців майже вдвічі підвищили ціну за проїзд. І жодна людина не зайде в маршрутку, якщо не заплатить повну вартість”, – наголосив Олег Мізюнов.

Претензії та нарікання пасажирів щодо покращення якості проїзду на залізничному транспорті у таких випадках видаються щонайменш дивними. Прагнучи європейського комфорту, люди мали б пам'ятати і про європейську культуру пасажира, а відтак без нагадувань та прохань дисципліновано платити за проїзд.

Галина КВАС
Фото автора

“Зустрінемось. Порадіємо. І посумуємо...”

У неділю, 6 липня, Ковель святкуватиме 64-у річницю визволення міста від фашистських загарбників. Ковельські залізничники шанують пам'ять визволителів рідного міста. У локомотивному депо ще в 70-х роках створено Музей бойової і трудової слави. У просторому кабінеті на стендах – фотографії залізничників-героїв війни.

У перші години війни Ковель зазнав бомбових ударів німецької авіації. Найголовнішою мішенню був залізничний вузол. У жовтні 1942 року із робітників паровозного депо Ковель була створена паровозна колона № 32 особливого резерву Народного комісаріату шляхів сполучення СРСР. Ця колона розпочала своє бойове життя на станції Паласовка колишньої Рязано-Уральської залізниці, пройшла Сталінград, Північний Кавказ, Україну, Білорусь, Польщу і дійшла аж до Берліна. 14 фахівців-залізничників із цієї колони після її розформування залишилися працювати на Ковельській залізниці.

Бої за Ковель тривали чотири місяці. У них загинуло близько 15 тисяч бійців та 24 тисячі мешканців міста. Покидаючи місто, фашисти знищили чимало споруд в т.ч. і приміщення паровозного депо. Героїчною працею залізничників у наступні роки було відновлено частину цеху, де організували промивальний ремонт паровозів. У 1946 році приміщення цього цеху було заново побудовано, укомплектовано локомотиво-ремонтні бригади. Протягом наступних років депо повністю відновило обсяги роботи та модернізувало процес ремонту.

Василь Митрофанович Тимофєєв розпочав свою діяльність у депо в післявоєнні роки. Працював кочегаром на паровозі, згодом помічником машиніста паровоза, машиністом. Ветеран розповідає, що праця у ті роки була дуже важкою, адже все було зруйновано, багато що доводилося робити вручну. Це вже згодом автоматика полегшила працю залізничників. “Багато молодих людей тоді не хотіли працювати на паровозах, не витримували цієї важкої роботи і звільнялися”, – зауважує Василь Тимофєєв.

Василь Митрофанович родом із Воронезької області (РФ), під час війни він пройшов Ржев, Смоленськ, Мінськ, воював на території Литви, Латвії, Східної Пруссії (Німеччина), згодом – на Далекому Сході. Найяскравіший спогад

Ветерани локомотивного депо Ковель Василь Тимофєєв та Петро Товстяной *(зліва направо)*

із воєнних часів – коли у Литві дивом залишився живий після вибуху бомби. Однак поранень уникнути не вдалося. Василь Тимофєєв нагороджений трьома орденами Червоної зірки, медаллю “За відвагу”, “За мужність”, орденом Великої Вітчизняної війни. У свої 85 років ветеран анітрохи не жалкує, що уся молодість і зрілі роки віддані тяжкій залізничній праці. Уже майже 62 роки він мешкає в Ковелі. Його донька теж залізничниця, працює в локомотивному депо. Ковель давно вже став для нього рідним, і 6 липня, він, як і всі ветерани, обов'язково святкуватиме річницю визволення міста.

Петро Андрійович Товстяной прийшов працювати на станцію Ковель після демобілізації у 1947 році. Родом він із Донецької області, а коли батька скерували на роботу в Ковель, переїхав на Західну Україну. Під час війни воював поблизу Чорнобиля, згодом пройшов аж до Берліна, де був поранений. Ветеран нагороджений багатьма орденами, серед них “За взяття Берліна”, “За визволення Варшави”, орденом Великої Вітчизняної війни та ін. Спочатку Петро Андрійович працював на перевалочній базі станції Ковель, згодом кочегаром паровоза у депо, машиністом крана, бригадиром на промивці паровозів, технологом у технічному відділі, майстром господарчого цеху. Ветеран зазначає, що тодішню працю залізничників не можна порівняти з теперішньою. І хоча у післявоєнні роки люди жили дуже бідно, проте були значно добрішими та привітнішими один до одного. “Тоді можна було поставити велосипед біля дороги, і його ніхто б не вкрав, а зараз – його за мить не стане”, – каже Петро Андрійович.

Після війни на Далекому Сході повернувся на рідну Волинь Мефодій Давидович Матящук: “Працювати у такій розрусі було дуже важко. Але потрібно було відбудовувати станцію, місто. Люди це розуміли і самовіддано працювали. Зараз люди стали іншими... Пригадую, коли воював у Монголії, один наш солдат трохи випив зайвого. Солдати монгольської армії, які побачили його у такому стані з автоматом на вулиці, завели до себе, нагодували, поклали спати, а автомат забрали, щоб не було біди. Наступного дня, коли солдат прокинувся, йому віддали зброю і відправили у нашу частину. Це приклад справжньої дружби та дружнього ставлення, зараз такого не зустрінеш”.

Голова Ради ветеранів станції Ковель Зінаїда Олександрівна Чувякіна, яка пропрацювала на залізниці 38 років, розклала перед нами фотографії своєї молодості. Про біди війни жінка чимало чула від своїх родичів, які воювали на фронті. На пожовклих післявоєнних фотографіях події відбудови стрілочних постів та житлових будинків. “Усе після війни було зруйноване. Особливо дісталося й залізниці. Пригадую, у яких халабудах тоді працювали чергові по станції. Люди бідували, адже продукти видавали за карточками, не вистачало одягу. Але ми все робили гуртом, тому не надто це помічали. Їли усі разом, позичали один одному святковий одяг, щоб піти на танці... Жаль, що зараз, коли люди живуть заможніше, вони вже не такі доброзичливі та дружні. От я бачила, коли мама з маленькою дитиною йшла узбіччям у сильний дощ. Проїхало чимало машин, проте ніхто з водіїв не зупинився, щоб їх підвезти,” – каже Зінаїда Олександрівна, - у часи моєї молодості було зовсім інакше.

Ветерани станції Ковель Мефодій Матящук та Зінаїда Чувякіна згадують роки відбудови

На жаль, живих свідків визволення Ковеля залишилось зовсім мало. Роки та рани підірвали їхнє здоров'я. Не всі можуть поділитися спогадами. Але цієї неділі наші співрозмовники, разом з іншими ветеранами, одягнувши бойові нагороди, вийдуть у центр міста, де відзначатимуть день визволення Ковеля. Згадають тих, з ким святкували ще минулого-позаминулого року, хто поліг під кулями фашистів ще у часи війни. Поговорять про життя, про свої буденні радощі й печалі. Обов'язково піднімуть фронтових 50 грамів – за єдину для усіх тяжко здобуту Перемогу.

Галина КВАС
Фото автора

Львівська механізована дистанція вантажно-розвантажувальних робіт надає послуги з навантаження, вивантаження та перевантаження лісових, навалочних, сипучих, великовагових та довгомірних вантажів, контейнерів на станціях: Львів, Стрий, Красне, Скнилів, Мостиська-2.

Довідки можна отримати за телефонами: 8(0322) 26-22-60, 26-13-59, 26-17-68.